

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **J. F.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. března 2016, č. j. 18045/2016/ODSH/8 v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 12. dubna 2017, č. j. 61 A 15/2016 – 98,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Litomyšl (dále jen „městský úřad“) uložil žalobci pokutu za to, že dne 12. října 2015 ve 21:34 hod na silnici I/35, ul. Sokolovská u domu čp. 97 v Litomyšli ve směru na Vysoké Mýto projel měřeným úsekem (přístroj RAMER 10C) rychlostí 91 km/hod (po odečtení přípustné odchylky měření), přičemž v tomto úseku je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Žalobce dále jako řidič vozidla nepředložil řidičský průkaz, neboť jej neměl při řízení motorového vozidla u sebe. Tím se měl dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 21, § 125c odst. 1 písm. k) zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce nebyl úspěšný ani s odvoláním, které zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v návětí, ani se správní žalobou, kterou zamítl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále též „krajský soud“) rozsudkem označeným taktéž v návětí.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[2] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas blanketní kasační stížnost. Na výzvu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. května 2017, č. j. 6 As 164/2017 - 11, aby do jednoho měsíce odstranil vady kasační stížnosti, reagoval stěžovatel dne 30. června 2017, tj. v poslední den lhůty nepodepsaným elektronickým podáním, v němž uplatnil proti rozsudku krajského soudu jedinou kasační námitku. Tvrdil, že se žalovaný ani krajský soud nevypořádali přesvědčivě s jeho námitkou, že měřící zařízení nebylo správně ustaveno, a s požadavkem, aby k této otázce byl vyslechnut policista, který měření prováděl. Krajský soud podle něj nesprávně vycházel z předpokladu, že aby byla jeho výtka oprávněná, musely by existovat indicie o tom, že policisté měli důvod postupovat vůči němu zaujatě. Podle stěžovatele se však mohlo jednat o prosté, zcela nezáměrné pochybení policisty, který – byť řádně proškolen – umístil měřící zařízení v rozporu s návodem k obsluze. Dále se krajský soud nesprávně odvolával na to, že případné chyby v ustavení měřícího zařízení byly zkompenzovány připočítáním odchylky +/- 3 km/hod. Tato odchylka vyjadřuje podle stěžovatele pouze nepřesnost samotného měřícího zařízení, a to za podmínky dodržení návodu k obsluze. Konečně je podle stěžovatele nesprávný též předpoklad krajského soudu, že pokud by skutečně návod k obsluze nebyl dodržen, měřící zařízení by místo změření rychlosti a vytvoření fotografie se zaznamenanou rychlostí hlásilo chybu. Takovouto „zázračnou“ automatickou funkcí podle stěžovatele rychloměr nedisponuje, resp. nic takového nebylo v řízení prokázáno (k tomu odkázal na rozsudky zdejšího soudu č. j. 6 As 187/2014 - 62 a 9 As 102/2016 - 50). Jelikož stěžovatel dostatečně konkrétně zpochybnil klíčový důkaz, měly podle něj správní orgány přistoupit k jím navrhovanému výslechu policistů (k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 75 A 37/2015 - 41).

[3] Dne 3. července 2017 doplnil stěžovatel své podání elektronickým podpisem. Zároveň je rozšířil o další kasační námitky, které se týkaly naplnění materiálního znaku přestupku, otázky zavinění, nedostatečného odůvodnění výše sankce, neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí a nesdělení jména pověřené úřední osoby.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručné konstatování, že se ztotožňuje s výrokem krajského soudu. Jelikož vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové skutečnosti ani argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku bude věcně zabývat pouze námitkou, která se týká zpochybnění výsledku měření. Pouze tuto kasační námitku totiž uplatnil stěžovatel včas v zákonné jednoměsíční lhůtě stanovené mu soudem k odstranění vad kasační stížnosti. Ostatní své námitky formuloval až po této lhůtě v podání, jímž své předchozí včasné podání doplňoval do tří dnů o chybějící podpis. Stěžovatel se sice ohledně dodatečně uplatněných námitek dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2017, č. j. 2 As 209/2016 - 93, ten však na danou situaci nedopadá. V daném případě totiž stěžovatel v průběhu řízení před Nejvyšším správním soudem doplnil kasační stížnost, která již ve své původní podobě byla projednatelná, proto jej soud nevyzýval k odstranění vad ani mu nestanovil k takovému doplnění žádnou lhůtu. V takové situaci se skutečně neuplatní koncentrace řízení, neboť pro ni chybí zákonná opora [srov. k tomu např. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 136/06 ze dne 14. 3. 2007 (N 50/44 SbNU 635)]. V nyní projednávaném případě však stěžovatel podal kasační stížnost blanketní (tj. bez uvedení důvodů) a soud jej výše citovaným usnesením vyzval k odstranění této vady a stanovil mu k tomu zákonnou jednoměsíční lhůtu. V takovém případě již není další doplňování důvodů kasační stížnosti po uplynutí lhůty možné, a to s ohledem na § 106 odst. 3 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Chtěl-li tak stěžovatel z vážných důvodů učinit, mohl soud včas požádat o prodloužení stanovené lhůty až o jeden další měsíc podle věty třetí citovaného ustanovení.

[7] Jediná včas uplatněná kasační námitka stěžovatele vychází z toho, že policejní vozidlo vybavené rychloměrem nestálo rovnoběžně s osou vozovky, jak požaduje návod k obsluze měřícího zařízení. To žalobce dokládal ve správním řízení fotografií z videozáznamu pořízeného policií (č. l. 25 správního spisu), do níž v počítačovém grafickém programu zanesl tři čáry – dvě zelené, rovnoběžné s přístrojovou deskou, třetí červenou, vyznačenou v určitém ostrém úhlu vůči dvěma předchozím, o níž stěžovatel v písemném podání na předchozím listu tvrdí, že není rovnoběžná s osou vozovky, jelikož se s ní nesetkává v úběžníku. Úběžník je přitom pojem z oblasti perspektivy a jedná se o fiktivní bod v prostoru, obvykle na horizontu, kde se zdánlivě protínají dvě rovnoběžky směřující z popředí do pozadí. Za těchto okolností nelze než souhlasit s krajským soudem v tom, že *„takovýmto neodborným zásahem do snímku z pořízeného videozáznamu nelze účinně popřít vypovídací hodnotu výstupu z kalibrovaného funkčního (nebyl prokázán opak, ani nebyly dány indicie o poruše) měřícího zařízení (záznam z přestupku), tedy fotografie se zachycením měřené rychlosti vozidla."* Červená čára, kterou stěžovatel na základě svého v podstatě libovolného odhadu umístil do fotografie, není způsobilá vyvolat jakékoliv pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, neboť ten přesvědčivě vyplývá ze shromážděných důkazů. Videozáznam o průběhu měření, který je součástí správního spisu, svědčí naopak o tom, že policejní vozidlo stálo podélně vedle pozemní komunikace, na níž provádělo měření. Provádět výslech policistů by v této důkazní situaci bylo vskutku nadbytečné a představovalo by to nehospodárné plýtvání veřejnými prostředky.

[8] V odůvodnění rozhodnutí krajského soudu se vyskytují určité nepřesnosti. Je nutno dát stěžovateli za pravdu v tom, že odchylka 3 km/hod nepokrývá chybnou manipulaci s měřícím zařízením, ale pouze jeho technické nedostatky. V ostatních bodech však krajský soud pouze podpořil svůj výše uvedený závěr dalšími platnými argumenty. Stěžovatelovy spekulace o chybném ustavení měřícího zařízení by v případě existence indicií o zájmu policistů na jeho postihu skutečně mohly mít potenciál vyvolat pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Takové indicie však stěžovatel nepředložil. Pokud jde o schopnost radarového měřícího zařízení vyhodnotit měření jako chybně provedené, k této otázce se již Nejvyšší správní soud vyjadřoval v některých aktuálních rozsudcích (byť nikoliv přímo ve vztahu k pozici stacionárního měřícího vozidla). Např. z rozsudku ze dne 3. května 2017, č. j. 6 As 40/2017 - 32, bod 9, vyplývá, že po provedení samotného měření zařízením RAMER 10C – jež bylo použito i v nyní projednávaném případě – *„následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné*“. Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud ve vztahu k měřícímu zařízení RAMER 7CCD (rozsudek ze dne 27. dubna 2016, č. j. 7 As 10/2016 - 47) i k měřícímu zařízení AD9C (rozsudek ze dne 22. června 2016, č. j. 6 As 229/2015 - 43). Přes dílčí nedostatky proto odůvodnění rozsudku krajského soudu v podstatné míře obstálo (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. dubna 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS).

[9] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[10] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu